

- проведення різноманітних виставок та ярмарок для сприяння ознайомленню споживачів з органічною продукцією та знаходження виробниками потенційних покупців;
- розробка відповідної стратегії розвитку органічного виробництва;
- створення та удосконалення національних органічних стандартів;
- створення державного знаку для маркування вітчизняної органічної продукції;
- пряма допомога виробникам органічної продукції.

Слід зауважити, що однією з переваг органічного виробництва є стабільність споживчого ринку. Органічне виробництво за сучасних світових тенденцій є важливим напрямом розвитку аграрних підприємства, який Україна має використати в умовах посилення конкуренції на світовому ринку. Це один зі стратегічних напрямків для підвищення конкурентоспроможності вітчизняної сільськогосподарської продукції на світовому ринку.

Список використаних джерел

1. Органічне агровиробництво: нові ринкові можливості та виклики для виробників зерна в Україні. Проект «Якість зерна та система кредитування сільського господарства в Україні – Фаза II». Київ, 2008. – 71 с.
2. Гаваза Є.В. Формування та розвиток ринку органічної продукції: автореф. на здобуття наук. ступеня кан. екон. наук 08.00.03 / НААНУ ННЦ «ІАЕ». Київ, 2014. – 27 с.
3. Кисиль В. І. Біологічне землеробство в Україні: проблеми і перспективи. Х.: Штрих, 2000. – 161 с.
4. Бурляй А.П. Особливості формування витрат на виробництво органічної продукції рослинництва. *Economic Annalis-XXI*. 2015. № 3-4 (2). – С. 29-32.
5. Якубів В.М. Розвиток органічного землеробства в Україні: екологічний та соціальний ефекти. *Економіка АПК*. 2013. – № 11. – С.27-32.

Колеснік А., Університет державної фіскальної служби України

Науковий керівник: Теліщук М.М., к.е.н., доцент

ІНВЕСТУВАННЯ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ – ЕКОНОМІЧНА ДЕТЕРМІНАНТА СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Сільське господарство є однією з найважливіших галузей виробничої сфери, яке займається вирощуванням рослинних культур і тваринництвом. Десятки тисяч сільськогосподарських підприємств сумлінно працюють, щоб забезпечити населення України продуктами харчування, а промисловість - сировиною. Ця потужна галузь нині перетворилася на справжній плацдарм для інновацій. Рівень технологій в агропромисловому комплексі вже сьогодні дозволяє обходитися без втручання людини, а біоінженерія зробить його взагалі непізнаваним. Саме тому обрана тема є актуальною у наш час, неодмінно потребує ретельного дослідження та вивчення.

Розвиток сільського господарства залежить від природно-географічних і соціально-економічних передумов. До перших належать земельні та кліматичні ресурси, які загалом дуже сприятливі в Україні. Саме наша держава в усі часи славилася родючими чорноземами та помірним кліматом, що є запорукою процвітаючого сільського господарства. На сучасному етапі розвитку сільського господарства вітчизняні підприємства стикаються зі значною кількістю проблем, які носять фінансовий характер. Розвиток сільськогосподарського сектору економіки потребує значного підвищення ефективності виробництва, яке в свою чергу неможливе без впровадження новітніх технологій на базі сучасних досягнень науково-технічного прогресу, залучення інвестицій та впровадження нових напрямів фінансування сільськогосподарських підприємств.

Проблематиці сталого розвитку галузі, інвестуванню, розгляду його детермінант присвячені праці іноземних та вітчизняних науковців, зокрема Н. Грабак, Ж. Гурвича, Ю. Лопатинського, І. Шуvara, Р.В Чорного, Л.О. Рибіної, П.Т.Саблука та ін. Водночас існує потреба у поглибленні наукових системних досліджень щодо окреслення детермінант сталого розвитку в органічному сільському господарстві України.

Чи дійсно інвестування в сільськогосподарські підприємства відіграють таку важливу роль у формуванні процвітаючої галузі та стрімкому економічному розвитку? Видатна вчена в галузі аграрної політики М.Ю. Кожем'якіна стверджує, що “активізація інвестиційної діяльності поряд із нарощуванням виробничого потенціалу галузі, впровадженням досягнень науково-технічного прогресу, є неодмінною умовою прискорення розвитку сільського господарства та подолання кризових явищ [1, с. 68-73]. П.Т. Саблук, досліджуючи це питання, встановлює причинно-наслідковий зв'язок між сучасним станом сільського господарства й інвестиційною кризою часів реформ. За його словами “майже повна зупинка інвестиційної діяльності сільськогосподарських підприємств, що мала місце упродовж 1991-2000 років, призвела до руйнівних процесів у продуктивних силах галузі, погіршення стану земельних ресурсів, зниження ефективності сільськогосподарського виробництва. Поліпшення цієї ситуації можливе не лише за умови відновлення повноцінної інвестиційної діяльності, а й забезпечення її активності, яка б дала змогу компенсувати нестачу інвестування минулих років і покрити сучасні обсяги потреб в інвестиційних ресурсах” [2, с. 43].

Важливою умовою інвестиційного забезпечення нарощення виробничого сільськогосподарського потенціалу є ефективна інвестиційна політика. Рибіна Л.О. у своїй статті зауважує, що інвестиційна сільськогосподарська політика повинна бути спрямована на:

- стимулювання інвестиційної активності шляхом встановлення пільгового оподаткування для суб'єктів підприємницької діяльності, які інвестуються з внутрішніх джерел;

- розвиток іпотечних відносин, що є досить привабливим для більшості інвесторів, оскільки йдеться про надання під заставу об'єктів, стійких до інфляції;

- зацікавлення фінансово-кредитних установ у залученні їх ресурсів на виробничо - інвестиційні цілі;

- розвиток інвестиційно-інноваційної інфраструктури;

– створення сприятливої нормативно-правової бази для залучення іноземних інвестицій в сільськогосподарську галузь, що матиме велике значення у нарощуванні виробничого потенціалу [3].

Також одним із найважливіших напрямів успішної інвестиційної політики є формування сприятливих умов для іноземного інвестора. Світова практика показує, що країни з обмеженими бюджетними ресурсами не можуть власними силами вийти з економічної кризи без залучення зарубіжних інвестицій. Сучасний стан економіки України характеризується нестійкою динамікою, що підтверджує різну адаптованість сільськогосподарської галузі до викликів сучасності, як наслідок зниження інвестиційно-інноваційної активності й конкурентоспроможності в загальному.

Отже, збільшення притоку іноземних інвестицій може створити передумови розв'язання багатьох проблем розвитку України та прискорить реформування економіки сільськогосподарської галузі та країни загалом. Використання таких інвестицій сприятиме формуванню національних інвестиційних ринків, макроекономічній стабілізації економіки і дасть змогу вирішити соціальні проблеми держави. Першочерговим завданням постає перегляд інвестиційної політики у сільськогосподарські підприємства, з відповідним врахуванням усіх аспектів сільськогосподарського виробництва. Впровадження заходів, спрямованих на відтворення родючості земель, забезпечення нормального функціонування біологічних організмів, забезпечення продовольчої безпеки держави, а також на соціальний захист та забезпечення нормальних умов життя населення сільських місцевостей, стане запорукою ефективної діяльності підприємств та поштовхом до подальших реформ у галузі сільського господарства. Лише враховуючи всі особливості діяльності виробників сільськогосподарської продукції можна вийти на новий рівень розвитку країни та переконатись у тому, що інвестиції – економічна детермінанта сталого розвитку сільськогосподарських підприємств.

Список використаних джерел

1. Кожем'якіна М.Ю. Інвестиційне забезпечення як основа розвитку аграрної економіки України / М.Ю. Кожем'якіна // Економіка АПК, 2009, №12 – С. 68-73

2. Агропромисловий комплекс України: стан, тенденції та перспективи розвитку; інформаційно – аналітичний зб. / за ред. П. Т. Саблука та ін. — К. : ННЦ «ІАЕ», 2005. – 292 с.

3. Рибіна Л.О. Особливості інвестиційної діяльності в аграрному секторі економіки [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: http://www.economyandsociety.in.ua/journal/11_ukr/72.pdf

Кондратович Н.,

УО «Белорусский государственный аграрный технический университет»

Научный руководитель – Сырокваш Наталья Александровна, старший преподаватель

ПРИОРИТЕТНЫЕ НАПРАВЛЕНИЯ РАЗВИТИЯ АПК

Сельское хозяйство – является крупной отраслью народного хозяйства, центральной сферой агропромышленного комплекса Республики Беларусь. Ведущее место обусловлено тем, что основным назначением данной отрасли является производство продуктов питания, необходимых для жизнедеятельности работников любой отрасли народного хозяйства, и сельскохозяйственного сырья, требующего дальнейшей переработки в сфере перерабатывающей промышленности. В сельском хозяйстве производится около 70 % продукции всего АПК. Основу агропромышленного комплекса (АПК) составляют растениеводство и животноводство, причем обе отрасли переживают этап реконструкции, внедрения новых технологий, а также использование альтернативных источников энергии [1].

Общая земельная площадь Республики Беларусь составляет 207,6 тыс. км² Сельскохозяйственные земли занимают 44,9 %, из них пашня – 30 % общей площади. На душу населения приходится 0,9 га сельхозземель, в том числе 0,6 га